

Naso' – Numeri 4:21 – 7:89

Aliyah 2 – Numeri 4:29 – 4:49

In *parshat Naso'* lezen we over de opdrachten en telling van de **Levieten**. Zij ondersteunden Aäron en de andere priesters bij de Tabernakeldienst. Nu zijn deze Levieten in drie groepen in te delen, namelijk de zonen van **Kahat**, de zonen van **Gerson** en de zonen van **Merari**. In deze tweede *aliyah* lezen we over de specifieke opdracht die de zonen van Merari kregen. Ook lezen we hoeveel nakomelingen van Kahat, Gerson en Merari er geteld werden. Laten we hierop inzoomen.

We lezen dat de zonen van Merari de planken, balken, pilaren en voetstukken van de Tabernakel mogen dragen, wanneer het volk opbreekt en verder trekt. Zij zijn dus verantwoordelijk voor de **stevige structuur** van de Tabernakel. Dit in tegenstelling tot de zonen van Gerson, die de kleden mochten dragen en de zonen van Kahat, die de heilige voorwerpen mochten dragen, die in de Tabernakel stonden.

Als je de opdrachten van Kahat, Gerson en Merari op een rijtje zet, dan lijkt er een volgorde in te zitten. Kahat draagt de **meest heilige (gouden) voorwerpen**. Dit zijn de voorwerpen die in direct contact met God en de hemel staan. Gerson draagt de **kleden**, die deze voorwerpen aan het oog onttrekken. Deze kleden lijken een minder hoge graad van heiligheid te bezitten dan de heilige voorwerpen. Toch waren deze kleden ook heel heilig. Hier zat onder meer het Voorhangsel bij, waarop ook de cherubs geborduurd waren. Dit Voorhangsel staat onder meer symbool voor het hemeluitspansel, dat de hemel van de aarde scheidt. Het is de toegangspoort tot de hemel, om zo te zeggen. Door het Voorhangsel heen, kon je het Heilige der Heiligen binnengaan. Merari draagt daarentegen alle **harde voorwerpen**, die de structuur van de Tabernakel vormen. Deze werden als allerlaatste afgebroken en als eerste weer neergezet. Deze lijken ook de minst hoge graad van heiligheid te bezitten, hoewel die natuurlijk ook heilig waren.

Daarmee lijken de zonen van Merari de **minst belangrijke** taak te verrichten van de drie groepen Levieten. En tegelijk zal dit ook een **zware taak** geweest zijn, omdat die planken en pilaren etc. behoorlijk wat gewogen zullen hebben. Dit lijkt een beetje oneerlijk. De zonen van Merari moeten misschien wel het zwaarste sjuwwerk doen en mogen daarbij slechts de minst heilige voorwerpen dragen. Dit lijkt een weerspiegeling van hoe het in onze wereld vaak is, dat degenen die het zwaarste werk doen, het minst betaald krijgen en de minste lof en waardering daarvoor oogsten.

Toch mogen we ervan uitgaan dat deze regel bij God niet opgaat. Laten we nog wat beter kijken naar wat het dragen van die balken en pilaren etc. nou geestelijk betekent. Ik geloof dat de zonen van Merari misschien wel het **belangrijkste werk** van allemaal verrichten. Zij vertrekken als laatste en zijn **als eerste** op de nieuwe legerplaats aanwezig. Zonder hun aanwezigheid kan er niet eens begonnen worden met de bouw van de Tabernakel. Zij zijn degenen die als eersten de structuur voor de Tabernakel neerzetten op de nieuwe plaats, die God heeft uitgekozen.

We hebben in de vorige *aliyah* al gezien dat het dienstwerk van de Levieten met militaire termen wordt omschreven. Ook in deze *aliyah* vinden we dat weer terug. In vers 35 staat bijvoorbeeld dat de Levieten van 30 tot 50 jaar uittrekken tot de oorlog / met het leger om het dienstwerk van de Tabernakel te verrichten. We concludeerden dan ook dat de Levieten tot **geestelijke oorlogsvoering** geroepen zijn.

Uit de voorgaande paragrafen kunnen we opmaken dat de zonen van Merari in de **frontlinie** van Gods geestelijke leger gelopen moeten hebben. Zij baanden de weg en maakten **geestelijk gebied vrij** voor God om Zich daar te legeren. Wanneer zij de structuur van de Tabernakel opzetten, dan schiepen zij op die plek de eerste voorwaarden om een stuk woestijn tot heilige woonplaats van God te maken. De zonen van Merari speelden dus in zekere zin de belangrijkste rol van alle Levieten.

Daarbij gaat het in Gods Koninkrijk niet om wie de belangrijkste is in mensenoog. **Yeshua** heeft zijn leerlingen onderwezen dat vele laatsten de eersten zullen zijn en andersom in Gods Koninkrijk. Ook zei Hij dat zijn leerlingen elkaar niet moesten overheersen, maar juist **nederig moesten dienen**. De nederigste en kleinste van allen, zal de grootste zijn in Gods Koninkrijk. Zo dienden de zonen van Merari met hun zware werk God op een bijzondere wijze. En dit zal door God zeker niet vergeten worden.

We weten dat het niet gemakkelijk is om in de frontlinie van Gods leger actief te zijn. Vaak is dat in mensenoog een ondankbare taak, die behoorlijk zwaar kan wegen. Het zijn de **gebedsstrijd**ers die in de **frontlinie** van Gods leger opereren. Zij banen in gebed en door geestelijke strijd de weg. En dan zijn er nog degenen die zichtbaar voor de linies uittrekken. Zij moeten dat vaak bekopen met hoon en spot en **vervolging**. In deze linie worden ook vaak de martelaren gevonden, die hun leven hebben neergelegd voor de uitbreiding van Gods Koninkrijk.

De stevige structuur hebben we in de eerste *aliyah* van *parshat Terumah* verbonden aan de Geestesgave van geloof. **Geloof** biedt de stevige structuur voor Gods heilige bouwwerk, zijn gemeente. Degenen die in de frontlinie optrekken, tonen in het bijzonder wat geloof betekent. Zij trekken op naar plaatsen en zegeningen, die hen beloofd zijn door God, maar die zij nog **niet gezien hebben** met het oog. Toch hebben ze er geloof voor en blijven ze voorwaarts bewegen. Dat is geloof in actie.

Tot op zekere hoogte zijn we daar allemaal toe geroepen. Ook wij zijn geroepen om in geloof te leven en te bewegen. Ook voor ons leven heeft God beloftes klaarliggen. Het is aan ons om ons daar in geloof naar uit te strekken en daarin te gaan wandelen, zelfs als we het nog niet zien. We zijn ten diepste allemaal **pelgrims**, die op weg zijn naar een onzichtbaar Beloofde Land. We wandelen allemaal door geloof. Geloof is de basis van alles. En daarmee ook de stevige structuur van de heilige Tabernakel.

Nog een laatste opmerking over de taakverdeling van de Levieten. Volgens vers 32 werden de voorwerpen verdeeld over de zonen van Merari, **naar hun namen**. En in de naam zit Bijbels gezien de identiteit van een persoon verborgen. De taken en verantwoordelijkheden werden dus verdeeld **passend** bij de personen in kwestie.

Dit leert ons dat God ons roept voor taken, die hij in onze identiteit heeft geweven. Jouw taken zullen bij jou passen. Het is belangrijk om niet zomaar iets te gaan doen, maar datgene te gaan doen, **wat bij jou past** en **waartoe God jou roept**. Dit betekent niet dat we zomaar naar eigen gelieven onze taken kunnen uitkiezen. God zal zijn taak voor ons op ons pad brengen. Dat blijkt ook wel uit het feit dat alleen de Leviëten tussen de 30 en 50 jaar dienst mochten doen. De Leviëten kregen een heel specifieke taak voor een heel **specifieke tijd** toegewezen. Zij waren dus actief in gehoorzaamheid aan de Heer en in de timing van de Heer. Zij deden wat God hen op hun pad bracht op Zijn tijd. Niet eerder en niet later en alleen wat God hen specifiek opdroeg. Zij werkten daarbij **als een team** dat elkaar aanvult en alleen door goede samenwerking succesvol kon zijn.

Ik wil door naar de **getallen**, omdat deze nu eenmaal een groot deel van de huidige *aliyah* in beslag nemen. We hebben in de tweede *aliyah* van *parshat Bamidbar* al gezien hoe we de getallen van de getelde Israëliëten in een **letterwaarde** kunnen omzetten. De duizendtallen tellen niet mee in de getallenleer en zullen gewoon als één-tallen geteld moeten worden. We krijgen dan het volgende schema:

Zonen van ...	Aantal	Getalswaarde
Kahat	2.750	752
Gerson	2.630	632
Merari	3.200	203
Totaal	8.580	588

Wanneer je de Hebreeuwse woorden met **letterwaarde 752** opzoekt, dan kom je op de volgende woorden: ‘in de kamers’ (בְּלִשְׁכוֹתַי), ‘in de geheime plaatsen/zaken’ (בְּמִסְתָּרַיִם), ‘in het jaar’ (בְּשָׁנָה), ‘de schalen’ (הַמְזֻרְקוֹת) en ‘breng ze terug’ (הַתְּשִׁיבֵם).

Deze woorden passen bij de **taak van de zonen van Kahat**. Zij moesten namelijk de heilige voorwerpen van binnen in de Tabernakel dragen. Zij droegen dus de geheime voorwerpen uit de heilige kamers van God. Deze voorwerpen mochten door niemand gezien worden, zelfs niet door de zonen van Kahat zelf. Zij moesten vooraf door de priesters met kleden bedekt worden. Verder behoorden ook de schalen tot het Tempelgerei dat door de zonen van Kahat gedragen werd. Daarnaast moesten de zonen van Kahat deze heilige voorwerpen op de juiste timing (‘in het jaar’) terugplaatsen in de Tabernakel, wanneer deze opgezet was.

De woorden met **letterwaarde 632** zijn onder meer ‘mijn geboorterecht’ (בְּבִרְתִּי), ‘uw verbond’ (בְּבְרִיתֶךָ), en ‘mijn zegen’ (בְּבְרָכָתִי).

Deze woorden hangen minder duidelijk met de taak van de zonen van Gerson samen. Maar ze spreken wel over hun bijzondere plaats binnen Gods verbond als **Leviëten**. De Leviëten waren namelijk door God genomen in plaats van alle eerstgeborenen. En de eerstgeborene is degene met het eerstgeboorterecht en de eerstgeboortezegen...

De woorden met **letterwaarde 203** zijn onder meer ‘scheppen / maken’ (בָּרָא) en ‘reizen’ (נָרַ). We hebben hierboven gezien dat de **zonen van Merari** als het ware voor de linies uittrokken om de nieuwe structuur van Gods woonplaats te **scheppen** of te maken. Zij waren bij uitstek scheppend bezig door de structuur van de Tabernakel in een lege woestijn op te zetten. Daarin weerspiegelen zij God de Schepper, die orde schept in de duisternis en chaos van de wereld.

De woorden met **letterwaarde 588** die er duidelijk uitspringen in de Bijbel zijn: ‘in Jeruzalem’ (בִּירוּשָׁלַם), ‘op de shofar’ (בְּשׁוֹפָר) en ‘ik heb plezier in’ (הִפְצִיתִי). Dit zijn prachtige woorden, die uitstekend passen bij de optelsom van de **Levieten**. God zegt hier dat Hij **plezier** heeft in het blazen op de **shofar in Jeruzalem**. En het waren nu juist de Levieten die de shofar op officiële momenten in de Tempel in Jeruzalem bliezen.

Net als in de tweede *aliyah* van *parshat Bamidbar* wil ik hier ook aandacht vragen voor de **woordposities** van woorden in de Thora. Het is goed om hierbij te beseffen dat er verschillende varianten van de Hebreeuwse tekst zijn en dat er een bepaalde foutmarge in zit, wanneer je duizenden woorden gaat tellen met behulp van een computer. Toch geloof ik dat God deze woordposities kan gebruiken om ons iets op het spoor te laten komen. Wanneer we de aantallen van de Levieten vertalen naar woordposities in de Thora, dan vinden we het volgende:

Het 2.750^{ste} woord in de Thora is ‘dagen van’ (יָמֵי). Het 2.630^{ste} woord is ‘bedekking’ (מְכֻסָּה). Het 3.200^{ste} woord is ‘en lengte’ (וְאָרְךָ). En het 8.580^{ste} woord is ‘horen’ (שָׁמַע). Bij elkaar levert dit op: **dagen van bedekking en lengte, horen**.

Ik wist niet zo goed wat ik hiermee moest en ben hierover gaan bidden. Wat zijn de dagen van de bedekking? Hoe lang zijn deze? En hoe kunnen we hier iets over horen? Toen ik hiermee bezig was in gebed sloeg ik 1 Kronieken 6 open. Hier treffen we wonderlijk genoeg een geslachtsregister van de Levieten aan. Ik was iets op het spoor... Maar wat?

Als we 1 Kronieken 6 goed tot ons door laten dringen, zitten we hier met een **onoplosbaar chronologisch probleem**. Er staat dat Levi de vader van Kahat was. En Kahat was de vader van Amram. En Amram was de vader van Mozes, Aäron en Mirjam. Hoe konden slechts drie geslachten de **430 jaar** van de tijd **in Egypte** overbruggen? Zo hoog waren de leeftijden in de Egyptische dagen niet meer...

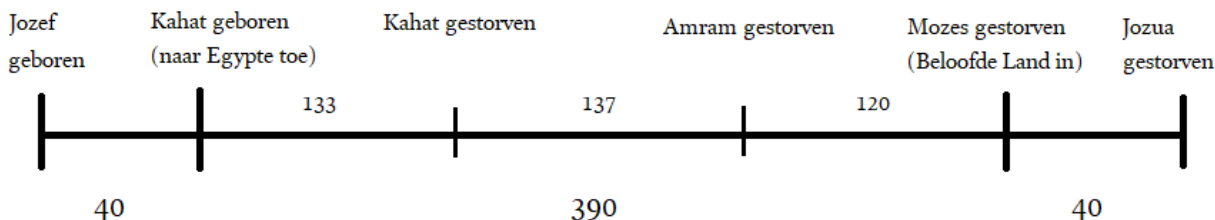
Ik ging op Bijbelonderzoek uit. Ten eerste is het belangrijk om te weten dat Kahat al geboren was, toen de Israëlieten naar Egypte toekwamen. Volgens Genesis 46:11 kwam **Kahat**, de zoon van Levi, met Jakob **mee naar Egypte** toe. Vanaf dat moment beginnen de 430 jaren in Egypte te tellen.

Nu staat er in Exodus 6:15-19 dat Kahat 133 jaar oud werd. Zijn zoon Amram werd 137 jaar oud. En we weten uit Exodus 7:7 dat zijn zoon Mozes 80 jaar oud was, toen hij de Israëlieten uit Egypte uitleidde. Als we veronderstellen dat Kahat net geboren was, toen hij naar Egypte kwam en dat (wat overigens niet heel logisch is) zowel Amram als Mozes in het laatste levensjaar van hun vader geboren zijn, dan komen we op een periode van **350 jaar maximaal in Egypte**. We komen dus lang niet aan de 430 jaar, die in Exodus 12:40 en Handelingen 7:6 genoemd wordt.

Nu had ik twee opties openliggen: enerzijds kon het zijn dat ik iets over het hoofd zag, waardoor de chronologie **wel zou kloppen**. Anderzijds kon het zijn dat de chronologie niet klopte, maar dat God iets anders wilde zeggen met die 430 jaar. Dan zou dit een **belangrijk symbolisch getal** moeten zijn. Ik ben hierover in gebed gegaan en hoopte eerlijk gezegd op de eerste optie...

Maar toen kwam ik in mijn onderzoek **Galaten 3:16-17** op het spoor. Daarin staat geschreven dat het 430 jaar was vanaf het verbond met Abraham tot aan de wetgeving op de berg Sinaï. Dit kan in de chronologie niet kloppen, want het verbond met Abraham was ver voordat de Israëlieten naar Egypte gingen. En de wetgeving op de Sinaï was na de Egyptische periode. Galaten 3:16-17 en Exodus 12:40 kunnen chronologisch bezien dus niet allebei kloppen. De Israëlieten kunnen geen 430 jaar in Egypte geweest zijn, als het vanaf **Abraham tot Sinaï 430 jaar was**.

Als we vanaf Abraham tellen tot aan de Sinaï zou dit **wel kunnen kloppen** in de chronologie. Dat heb ik na kunnen rekenen. Maar waarom zou de Egyptische tijd dan met 430 jaar aangegeven worden? Interessant is het volgende: als we tellen vanaf Jozefs geboorte tot aan Mozes' dood en we houden de maximale leeftijden van Kahat en Amram aan, dan komen we wel op 430 jaar uit. Jozef was ongeveer 40 jaar oud, toen de Israëlieten naar Egypte kwamen. En Kahat, Amram en Mozes werden bij elkaar opgeteld 390 jaar oud. En $390 + 40 = 430$. Wanneer we tellen vanaf de geboorte van Kahat tot aan Jozua's dood, dan komen we ook op 430 jaar uit. Jozua stierf namelijk ongeveer 40 jaar na de intocht in het Beloofde Land. Dus in een schema uitgedrukt:

Het bijzondere is dat dit tijdsschema in **evenwicht** lijkt te zijn. Jozef had 40 jaar nodig om zijn familie naar Egypte te krijgen. Jozua had 40 jaar nodig om het volk weer terug te brengen in Kanaän. Verder is opvallend dat Jozef en Jozua beiden 110 jaar oud werden!

Toch levert dit nog geen 430 jaar in Egypte op, terwijl er in Exodus 12:40-41 heel duidelijk staat dat deze periode wel zo lang duurde. Er staat namelijk geschreven: *De verblijfsduur van de Israëlieten, die zij in Egypte gewoond hadden, was 430 jaar. En het gebeurde na verloop van 430 jaar, op deze zelfde dag gebeurde het: alle legers van de Heer zijn uit het land Egypte vertrokken.* Welke betekenis heeft het getal 430 dan en wat maakt dit zo belangrijk, dat de chronologie er zo duidelijk geweld voor wordt aangedaan...?!

Ik zocht verder. In gebed sloeg ik nog een andere tekst open, die met het getal 430 te maken heeft. Ik sloeg namelijk Ezechiël 4 open. Daar wordt verteld dat de profeet Ezechiël 390 dagen op zijn linkerzij moest liggen, vanwege de **zonden die Israël** gedurende **390 jaar** gedaan had. En daarna moest hij 40 dagen op zijn rechterzij liggen, vanwege de **zonden die Juda** gedurende **40 jaar** gedaan had. Het totaal komt hiermee op 430 dagen. Ezechiël moest 430 dagen stilliggen vanwege de zonden van de Israëlieten en hij moest hiermee ook de ballingschap aankondigen.

Er zijn opvallende **overeenkomsten** met de 430 jaar van Egypte. Ook hier zien we een knip tussen 390 en 40, zoals we hierboven ook al zagen. En opnieuw zien we hier ook een chronologisch probleem opdoemen, want het koninkrijk Israël heeft slechts zo'n 210 jaar bestaan. Hoe konden zij dan 390 jaar gezondigd hebben? Nu kunnen we aan 390 jaar komen door ook de jaren van Samuël, Saul, David en Salomo mee te rekenen. Als we vanaf de geboorte van de profeet Samuël rekenen, dan zouden we ongeveer aan 390 jaar komen bij het begin van de ballingschap van Israël.

Toch blijft de vraag staan wat die 430 dan te betekenen heeft. We komen het getal 430 op nog één andere plaats in de Bijbel tegen en dat is in Genesis 11:16-17: **Heber had 34 jaar geleefd, toen hij Peleg verwekte. Heber leefde, nadat hij Peleg verwekt had, 430 jaar; en hij verwekte zonen en dochters.** Dit is een belangrijke tekst, want Heber is de voorvader van alle Hebreeën. En juist de voorvader van de Hebreeuwse stammen leefde 34 jaar totdat zijn eerstgeboren zoon werd geboren en daarna nog 430 jaar. Zou het zo kunnen zijn dat het **getal 430** het **kenmerk der Hebreeën** is? Dan zouden de Hebreeuwse stammen aan dit getal te herkennen zijn en zou dit getal met hen meegaan door de geschiedenis heen...

Ik vroeg me af of dit in onze moderne tijden nog steeds zou kunnen gelden. De Joden zijn de bekendste afstammelingen van de Hebreeën. Zou hun geschiedenis ook vandaag de dag nog steeds door het getal 430 getypeerd worden? Ik besloot het uit te testen op het geboortjaar van de staat Israël. Dit is het jaar 1948. Wat gebeurde er 430 jaar eerder, in het jaar 1518? Op één jaar na betreft dit een jaartal wat in mijn geheugen gegrift staat. In **1517** begon namelijk de Reformatie. Als we meerekenen dat in **1947** de VN al een Verdelingsplan voor Palestina opstelde, dan komen we daar exact op uit.

Dit is te bijzonder om toevallig te zijn. **430 jaar na de Reformatie** wordt de **staat Israël** gesticht. Wat heeft de Reformatie nu te maken met de stichting van de staat Israël? Heel veel, zou ik willen zeggen. De Reformatie heeft de Kerk volledig op zijn kop gezet. Daarbij keerde de Reformatie **terug naar het Woord** en in het bijzonder naar de **Hebreeuwse grondtekst** van het Oude Testament.

De Reformatoren ontdekten onder meer dat we het Evangelie niet in de tradities van de Katholieke Kerk moesten zoeken, maar in de Joodse geschriften van de Bijbel. Zij ontdekten de **Joodse oorsprong van het Evangelie**. Toch heeft hier nog **430 jaar** een **bedekking** op gelegen, want over het algemeen zagen de Protestanten geen rol meer voor het Joodse volk weggelegd in de plannen van God. Dit veranderde op dramatische wijze bij de stichting van de staat Israël. Ineens kwam het letterlijke **volk van de Joden** weer in het vizier. Hiermee werd de bedekking weggenomen van wat er daadwerkelijk gebeurde ten tijde van de Reformatie. Met de Reformatie was God al begonnen om weer een plaats te creëren voor zijn volk Israël onder zijn volgelingen...

Zo zien we dat het getal 430 met een **tijd van bedekking** te maken heeft. Dit was met het **verbond van Abraham** ook het geval. God sloot een verbond met Abraham en zijn nageslacht. Maar dit verbond kreeg pas zijn zichtbare en uitgewerkte vorm in het **Sinaïtische verbond**. Op de berg Sinaï sloot God het duidelijke en zichtbare verbond met heel het volk van de Israëlieten. Dit was 430 jaar na het bedekte verbond tussen God en Abraham.

Voor God werd die 430 jaar gekenmerkt door de slavernij in Egypte. Toen God namelijk zijn verbond sloot met Abraham, heeft Hij daar al bij gezegd dat zijn nakomelingen eerst 400 jaar in Egypte zouden worden onderdrukt. Maar God zei daarbij dat **de vierde generatie vanaf Abraham** weer terug zou keren naar Kanaän. Dit laat zien dat God bij Abraham al begon te tellen. Vanaf het moment dat God dit aan Abraham vertelde, ging voor God als het ware de Egyptische ballingschap al in. Vanuit hemels perspectief waren de Israëlieten op dat moment **al in Egypte** aangekomen. God spreekt en het is er. Wanneer Hij een zaak uitspreekt, dan wordt deze in de hemel meteen al realiteit. De **hemelse chronologie** loopt in die zin niet helemaal synchroon met de aardse chronologie. En zo bezien klopt het chronologisch toch wel weer...

Ook bij de profeet Ezechiël is een soortgelijk verhaal aan de orde. Voor God begon de **zondige geschiedenis** van het volk Israël **al te lopen** vanaf de geboorte van Samuël. Hij was immers de profeet die de koningentijd inluidde. God stelt dat de Israëlieten 390 jaar gezondigd hebben. Hij stelt hiermee dat **de hele koningentijd** door zonden en afval getypeerd wordt. Samuël heeft zijn ongenoegen al geuit, toen het volk om een koning vroeg. En God gaf aan dat de Israëlieten Hem daarmee als Koning verwierpen. Maar dit alles was **nog bedekt, tot aan de ballingschap**. Op dat moment werd pijnlijk duidelijk hoe de Israëlieten God hadden verworpen als Koning en hoe zij met hun eigen gekozen koningen de ballingschap ingeleid werden.

Dit brengt ons tenslotte terug bij de woordposities van de aantallen van de Levieten. We kregen de zin: **dagen van bedekking en lengte, horen**. God heeft mij iets laten horen over de lengte van de dagen van bedekking. De jaren van bedekking bedragen namelijk **430 jaar**. Na 430 jaar maakt God de zaken van zijn volk openlijk zichtbaar, die al lang lagen te sluimeren.

Een mooie bevestiging hiervan is dat de woorden **יְשַׁמְעֵנִי** 'Hij zal doen horen', **לְשָׁנִים** 'tot jaren' en **מִשָּׁמַיִם** 'vanuit de hemel' **letterwaarde 430** hebben! God zal **de jaren doen horen vanuit de hemel**, namelijk 430 jaar. Dit zijn de jaren van bedekking, die God aan de Hebreeën heeft meegegeven. Het is zijn auteurszegel, waarmee Hij zijn aanwezigheid in de geschiedenis der Hebreeën bevestigt.

Nog een afsluiter. Meestal doe ik niet zoveel met het Grieks, maar in dit geval maak ik een uitzondering. Het woord **nomos (wet)** heeft ook letterwaarde 430. In Galaten 3:16-17 wordt letterlijk gezegd dat de wet na 430 jaar is gekomen. Maar we zagen hierboven ook dat de 430 vaak in 390 en 40 opgeknipt wordt. En het Griekse woord **didaskalon (leermeester)** heeft letterwaarde 390.

Dit brengt ons bij **Yeshua**. De wet werd op Sinaï gegeven, maar we mogen nooit vergeten dat Yeshua het vleesgeworden Woord is. Hij is de **belichaamde Thora** op aarde. Tegelijk is Hij ook de **ware Leermeester**, die de Thora onderwijst. Yeshua wijst ons het juiste spoor en de juiste omgang met de wet. We mogen daar in vrijheid en van binnenuit naar leven, door de kracht van de Heilige Geest.

Oké, nog een allerlaatste dan. We houden de 40 nog over. Ezechiël moest **40 jaar** op zijn rechterzijde liggen, specifiek voor de **zonden van Juda**, het tweestammenrijk. Als we de Hebreeuwse woorden met **letterwaarde 40** opzoeken, dan staat er één woord tussen, wat wel heel bijzonder is: **הַיְהוּדִי** '**de Jood / de Judeeër**'. Het getal 40 heeft dus qua letterwaarde ook weer te maken met Juda, het tweestammenrijk en daarmee met het Joodse volk. Hoe bijzonder heeft God alles in elkaar geweven!

Wat hebben we nu geleerd?

1. In Gods Koninkrijk is het minst belangrijke werk misschien wel het belangrijkste
2. Gebedsstrijders en martelaren staan in de frontlinie van Gods geestelijke leger
3. Kahat en zijn nakomelingen stonden in die frontlinie
4. We zijn geroepen om in geloof te wandelen, ook als we nog niet zien
5. Doe alleen de taken die bij jou passen en die God jou oplegt
6. Wandel in Gods timing
7. Wanneer de Bijbelse chronologie niet klopt, betekenen de jaartallen iets anders
8. De hemelse chronologie loopt niet helemaal synchroon met de aardse
9. Het kenmerk van de Hebreeën is 430 jaar
10. Deze 430 jaar vormen de periode van de bedekking
11. Abrahams verbond komt 430 jaar later openbaar in het Sinaitische verbond
12. De zonden van de koningentijd leiden na 430 jaar tot de ballingschap
13. De Reformatie vindt haar vervulling 430 jaar later in de staat Israël
14. God laat met deze getallen zijn Auteurszegel zien...